

Sygn. akt: III U 130/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR. del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lipca 2014r. w O.

sprawy z odwołania M. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 20.01.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. Z. prawo do emerytury począwszy od dnia 08.12.2013r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 130/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.01.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił M. Z. prawa do emerytury.

M. Z.wniósł odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że w szczególnych warunkach przepracował ponad 15 lat.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że M. Z. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS nie uznał bowiem jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 01.08.1975r. do dnia 26.10.1975r. oraz od 14.11.1977r. do 31.10.1998r. w (...) W., ponieważ w przedłożonym przez odwołującego świadectwie pracy w szczególnych warunkach brak jest określenia charakteru pracy ściśle według

wykazu, działu i pozycji Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. oraz podane stanowisko pracy nie odpowiada ściśle wg. wykazu, działu, pozycji i punktu zarządzenia resortowego.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie M. Z. okazało się zasadne i zostało przez Sąd uwzględnione.

M. Z. urodził się dnia (...), zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się więc do rozstrzygnięcia, czy odwołujący zgromadził wymagane powyższymi przepisami 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na okoliczność charakteru pracy w Z. W. w spornych okresach odwołujący złożył w ZUS świadectwo pracy z dnia 28.11.2002r., z którego wynika, że w okresie od dnia 01.08.1975r. do 26.10.1975r. był zatrudniony na stanowisku ślusarza od dnia 14.11.1977r. do 31.10.1998r. na stanowisku wzorcarza, ślusarza narzędziowego i na stanowiskach tych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace szlifowanie, polerowanie, docieranie i malowanie metali (vide k. 24 a.r.).

Wobec zakwestionowania przez ZUS przedstawionego przez odwołującego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, Sąd w celu ustalenia rzeczywistego charakteru pracy odwołującego w spornych okresach, dopuścił dowód z zeznań świadków i odwołującego, przeprowadził też dowód z dokumentów z akt osobowych.

Ze spójnych i korespondujących ze sobą zeznań świadków B. K. i R. Z. oraz zeznań odwołującego przesłuchanego w charakterze strony wynika, że M. Z. w obu spornych okresach zajmował się, w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie pracami wzorcarsko – szlifierskimi, polegającymi na szlifowaniu, polerowaniu i docieraniu. Do tych prac używał tarczy szlifierskiej i szlifierek, proszków, past, benzyny ekstrakcyjnej. Były to bardzo precyzyjne prace. Chodziło o uzyskanie jak najdokładniejszego wymiaru i gładkości powierzchni. Odwołujący dodał, że pracował na wzorcowni, która była pododdziałem narzędziowni. Robił wszelkiego rodzaju narzędzia, wzorniki. Miał do dyspozycji szlifierkę do płaszczyzn, ostrzałkę do specyficznych wyrobów szlifierskich. Odwołujący dodał, że zajmował się dokładnie tym samym co A. A., który uzyskał prawo do wcześniejszej emerytury.

Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych świadków, jak też odwołującego. Świadczenie to osoby, które pracowały z odwołującym w spornym okresie, znały więc doskonale specyfikę jego pracy. Ich zeznania były spójne, konsekwentne, wzajemnie się uzupełniały tworząc logiczną całość.

Sąd przeprowadził również dowód z dokumentów z akt osobowych M. Z.. Ze znajdujących się tam umowy o pracę i angaży wynika, że odwołujący w okresie od 20.08.1971r. był zatrudniony w (...) w W. na stanowisku wzorcarza. Od 01.08.1975r. podjął pracę w Zakładzie Zespołów (...) w W., który stanowił jednostkę (...) w W. i powierzono mu obowiązki ślusarza. Z akt wynika, że w okresie od 28.10.1975r. do 15.10.1977r. odwołujący odbywał zasadniczą służbę wojskową, po odbyciu której w dniu 14.11.1977r. powrócił do (...) w W., gdzie powierzono mu stanowisko wzorcarza. Dopiero w angażach począwszy od 01.05.1986r. jako stanowisko pracy wskazano - ślusarz narzędziowy.

Mając na uwadze treść zeznań świadków i odwołującego, a także treść dokumentów z akt osobowych Sąd uznał, że odwołujący w spornych okresach zatrudnienia od 01.08.1975r. do dnia 26.10.1975r. oraz od 14.11.1977r. do 31.10.1998r. faktycznie wykonywał te same czynności, choć nazwa zajmowanych przez niego stanowisk zmieniała się. Skoro odwołujący otrzymywał dodatek za pracę w szczególnych warunkach (co potwierdzają załączone do akt karty zarobkowe), to pracodawca również uznawał, że wykonywane przez niego czynności były pracami w szczególnych warunkach. Czynności te polegały na szlifowaniu, polerowaniu i docieraniu. Dokonując analizy charakteru zatrudnienia odwołującego Sąd wziął pod uwagę, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. Powyższy pogląd jest aktualnie ugruntowany w orzecznictwie sądowym i Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela go w pełni i aprobuje.

W związku z podnoszonymi przez odwołującego okolicznościami, że pracujący razem z nim i zajmujący się dokładnie tym samym A. A. otrzymał prawo do wcześniejszej emerytury z uwzględnieniem pracy w szczególnych warunkach w (...) W., Sąd przeprowadził dowód z dokumentów z akt sprawy o sygn. III U 585/11. Ich analiza wskazuje, że A. A. rzeczywiście uzyskał prawo do wcześniejszej emerytury z uwzględnieniem pracy w szczególnych warunkach w (...) W. w okresie od 10.05.1974r. do 30.11.1998r. Jak wynika z uzasadnienia wyroku z dnia 18.10.2011r. Sąd uznał bowiem, że pomimo angaży ślusarza narzędziowego, wzorcarza i ślusarza –wzorcarza A. A. w rzeczywistości wykonywał prace polegające na szlifowaniu polerowaniu i docieraniu, a więc prace, o których mowa w wykazie A dziale III poz. 78 tj. szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Reasumując powyższe Sąd uznał, że całościowy materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy przemawia za przyjęciem, że praca wykonywana przez M. Z. w spornych okresach zatrudnienia od 01.08.1975r. do dnia 26.10.1975r. oraz od 14.11.1977r. do 31.10.1998r. (tj. łącznie 21 lat, 2 miesiące i 13 dni) była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie A dziale III poz. 78 tj. szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Dodać należy, że również z treści wykazu A działu III, poz. 78 pkt. 2, 5 i 6 zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego wskazane są stanowiska: docieracza, polerowacza i szlifierza.

M. Z. spełnił też pozostałe warunki wymagane do nabycia prawa do spornego świadczenia. Ukończył 60 lat, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 27 lat, 3 miesiące i 19 dni i nie jest członkiem OFE.

Z tych względów Sąd uznał, że M. Z. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art. 184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia 8.12.2013r., tj. od dnia, w którym odwołujący ukończył 60 lat.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję na mocy art. 477¹⁴§2 kpc i orzekł jak w pkt. 1 wyroku.

Stosownie do treści art. 118 ust.1 a ww. ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie brak podstaw do obciążenia ZUS odpowiedzialnością za nieprzyznanie odwołującemu prawa do spornego świadczenia już na etapie postępowania przed ZUS. Przedłożone przez odwołującego dokumenty były dotknięte

brakami formalnymi. Ocena, czy odwołującemu należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach sporne okresy zatrudnienia, wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Wobec powyższego Sąd orzekł na mocy art.118 ust.1a ww. ustawy jak w pkt. 2 wyroku.